

010101-1

Často se přítomnost chápe jako hranice nebo mez, předěl, oddělující minulost od budoucnosti. Ve skutečnosti je tomu právě naopak: přítomnost obojí od sebe neodděluje, ale přivádí je k setkání. Kdyby nebylo přítomnosti, minulost by se s budoucností nikdy nesešla (a podobně ani budoucnost s minulostí). Přítomnost totiž není bodová, ale rozlehlá, neboť v ní se spojuje, sjednocuje kousek minulosti s kouskem budoucnosti do kousku „konkrétního“ dění, tj. dění, v němž jednotlivé okamžiky už nestojí vedle sebe, nýbrž jsou jakoby součástí těch druhých, tj. jiných okamžiků, aniž by přestaly být sebou a aniž by přestaly tyto druhé okamžiky vtahovat do sebe jako své vlastní součásti a složky. Tato oboustranná, všestranná souvislost a vzájemnost všech okamžiků je charakteristická pro přítomnost – české pojmenování trefně poukazuje na to, jak všechny ty navzájem spojené, sjednocené okamžiky jsou pospolu „při tom“, jak je ta „přítomnost“ přítomná.

(Písek, 010101-1.)